

за винятком випадків, коли це дозволяється або вимагається законом та професійними нормами; надавати фінансову допомогу клієнту у зв'язку зі справою, що розглядається судом або має бути розглянута судом тощо [4, С. 165].

Отже, уникнення адвокатом конфлікту інтересів у своїй професійній діяльності є одним із найважливіших принципів, якого адвокат повинен дотримуватися та керуватися їм. Сьогодні дане питання в Україні врегульовано Законом України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» та Правилами адвокатської етики. Питання уникнення конфлікту інтересів завжди є актуальним, оскільки даний принцип є запорукою збереження того високого рівня, яке адвокатська корпорація займає у суспільстві та гарантією належного функціонування адвокатури у сучасному світі.

Список використаної літератури:

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 05.07.2012 № 5076-VI. [Електронний ресурс]. / Офіційний сайт Верховної Ради України. – URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5076-17#n23>.
2. Правила адвокатської етики, затверджені звітно-виборним з'їздом адвокатів України 09 червня 2017 року: [Електронний ресурс] – Режим доступу : http://unba.org.ua/assets/uploads/3ae9a115a40b9a5bc04f_file.pdf.
3. Коментар щодо Хартії основоположних принципів діяльності європейських адвокатів, прийнятий на пленарній сесії Ради адвокатських об'єднань і спілок адвокатів Європи 11.05.2007 року // [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://caj.org.ua/ua/104/>
4. Гусарев С.Д., Тихомиров О.Д. Юридична деонтологія (Основи юридичної діяльності): Навчальний посібник. – К.: Знання, 2005. – 655 с.

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» **Кісліцина Ірина Олександрівна**

Кантицька А.В.

студентка 2-го курсу факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»

ПІДВИЩЕННЯ КВАЛІФІКАЦІЇ АДВОКАТІВ: АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ

Актуальним питанням, яке наразі стоїть перед вітчизняною правничою спільнотою, є процес підвищення кваліфікації адвокатів.

Встановлення кваліфікаційних вимог до осіб, які надають юридичні послуги, відповідає і міжнародній практиці. У міжнародних актах неодноразово говорилося про необхідність забезпечення державами належної кваліфікації осіб, що надають юридичну допомогу. Зазначимо, що основні принципи, що стосуються ролі юристів, прийняті восьмим Конгресом ООН, відносять безперервну освіту та постійне вдосконалення знань адвокатами до міжнародно визнаних стандартів адвокатської професії, недотримання яких є підставою для притягнення до дисциплінарної відповідальності, і зобов'язують професійні об'єднання (палати) адвокатів сприяти безперервному навчанню та підготовці юристів (п.п. 24 і 29) [1].

Про кваліфікований характер юридичної допомоги йдеться також в Декларації про права і обов'язки окремих осіб, груп і органів суспільства заохочувати і захищати загально визнані права людини та основні свободи [2].

В Україні необхідність встановлення законодавчих вимог до суб'єктів, що надають кваліфіковану юридичну допомогу, сьогодні ще більше зросла в умовах проведення державної політики боротьби з правовим нігілізмом, корупцією, розвитком і ускладненням цивільно-правових зав'язків, які потребують кваліфікованого юридичного супроводу, виконання Україною прийнятих на себе міжнародних зобов'язань. Одним з найважливіших напрямків у вирішенні даного завдання є вдосконалення системи підготовки адвокатських кадрів. Якість наданої юридичної допомоги безпосередньо залежить від якості професійної підготовки юристів.

Отже, актуальність досліджуваної тематики обумовлена тим фактом, що одним з обов'язків адвоката є вимога постійно вдосконалювати свої знання та підвищувати свою кваліфікацію. Це обумовлено безперервною зміною законодавства і практики його застосування, розвитком теорії права. Адже, саме адвокатура є тим інститутом, який спеціально створений державою для забезпечення права громадян на кваліфіковану юридичну допомогу. Спеціальні правила вступу в професію, підпорядкування діяльності адвокатів законодавчим обмеженням і вимогам, а також нормам професійної етики, система контролю і відповідальності – все це в цілому створює передумови високої якості діяльності адвокатів. Адвокат наділений спеціальним правовим статусом, який дозволяє безпечно, ефективно і повною мірою скористатися можливостями державно-правової системи для захисту прав і законних інтересів своїх довіритель.

Підвищувати кваліфікацію зобов'язані як адвокати, так і помічники адвокатів, які здійснюють свою діяльність у відповідності до Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» [3].

Таким чином, безперервна освіта і постійне вдосконалення знань адвокатами відноситься до міжнародно-визнаних стандартів адвокатської професії, які зобов'язують професійні об'єднання (палати) адвокатів сприяти

безперервному навчанні та підготовці юристів. Професійна майстерність передбачає постійне вдосконалення своєї кваліфікації. У той же час практичний досвід, не підкріплений теоретичними знаннями, виробляє шаблони, стереотипи поведінки і інші небажані наслідки професійної деформації, а постійна робота по підвищенню професійного рівня, виховання потреби в нових знаннях можуть служити гарантією досягнення високого професіоналізму.

Забезпечення високого рівня якості юридичної допомоги, яка надається адвокатами, неможливе без створення ефективної і оптимальної системи підвищення кваліфікації. Підвищення кваліфікації направлено на оновлення знань фахівців, пов'язаних з підвищенням вимог до рівня кваліфікації і з необхідністю освоєння сучасних методів вирішення професійних завдань. При цьому, підвищення кваліфікації адвокатів буде ефективним тільки тоді, коли адвокат буде особисто зацікавлений в отриманні нових знань, навичок, умінь і вільний у виборі форм підвищення своєї кваліфікації.

Підвищення кваліфікації адвокатами має цільову спрямованість – постійне підвищення рівня професійної підготовки адвокатів, виховання високої культури поведінки при розгляді справ і у взаєминах з колегами, розуміння пріоритетності позиції клієнта та надання юридичної допомоги на високому професійному рівні, попередження та усунення помилок.

Відповідно до п. 2 Порядку підвищення кваліфікації адвокатів України (далі – Порядок) [4] є важливим професійним обов'язком адвокатів.

Підвищення кваліфікації адвокатів набуває особливої значущості в розвиненій правовій державі. Можна зробити застереження, що рівень роботи адвокатів в сучасних умовах залежить не тільки від стану підготовки їх у вищих навчальних закладах, а й від постановки роботи з підвищення кваліфікації дипломованих адвокатів [5].

Від рівня професійної правосвідомості адвокатів багато в чому залежить ефективність механізму правового регулювання, наукова обґрунтованість правотворчості, суворе дотримання законності в процесі правозастосування. Звідси випливає гостра необхідність вдосконалення своїх знань за допомогою підвищення кваліфікації.

Чинним законодавством підвищення кваліфікації розглядається як вдосконалення і (або) отримання нової компетенції, необхідної для професійної діяльності, і (або) підвищення професійного рівня в рамках наявної кваліфікації.

Відповідно до п. 6, 7 Порядку підвищення кваліфікації адвокатів України адміністратором процесу підвищення кваліфікації адвокатів в Україні є Вища школа адвокатури НААУ. Операторами процесу підвищення кваліфікації адвокатів в Україні є всі органи адвокатського самоврядування згідно Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», у

тому числі Національна асоціація адвокатів України, а також Вища школа адвокатури Національної асоціації адвокатів України.

Крім того, даним Порядком визначено, що адвокати, які набули статусу адвоката, в перші три роки зобов'язані підвищувати кваліфікацію на рівні 16 годин на рік.

Слід зазначити, що всі адвокати зобов'язані підвищувати кваліфікацію адвоката на рівні 10 годин на рік. Адвокат за рік має отримати не менше ніж 2 залікових бали за навчання з питань правил адвокатської етики та стандартів професійної діяльності. А у разі відсутності необхідної кількості балів в заліковій картці обліку балів адвоката, Вища школа адвокатури зобов'язана проінформувати раду адвокатів регіону та відповідну кваліфікаційно-дисциплінарну комісію адвокатури регіону про порушення даного Порядку. В свою чергу, у разі надходження скарги на такого адвоката у КДКА за адресою робочого місця адвоката, зазначеною в ЄРАУ, про вчинення інших порушень ці дані можуть бути враховані при розгляді дисциплінарної справи.

Отже, не підвищення кваліфікації діючим адвокатом відповідно до вказаних вище вимог вважатиметься дисциплінарним проступком,

Таким чином, успіх підвищення кваліфікації адвокатів цілком і повністю залежить від свідомості юриста, його працьовитості та старанності. Сучасному адвокату слід регулярно підвищувати свою кваліфікацію і навіть здобувати другу вищу освіту, що багато в чому обумовлено необхідністю вузької спеціалізації адвокатів. Зміни сфери адвокатської діяльності призводять до того, що адвокати почали вивчати іноземні мови, міжнародне право і внутрішнє право іноземних держав. Доводиться також враховувати стрімкий процес зміни законодавства, коли більшість нормативних актів знає значних змін і доповнень.

Список використаної літератури:

1. Основные принципы, касающиеся роли юристов, приняты Восьмым Конгрессом ООН по предупреждению преступности и обращению с правонарушителями; Гавана, 27 августа – 7 сентября 1990 года /Режим доступу: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_313

2. Резолюция 53/144 Генеральной Ассамблеи ООН /Режим доступу: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_500

3. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України від 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради. – 1996. – №30. – ст. 141.

4. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 5 липня 2012 року //Відомості Верховної Ради (ВВР). – 2013. – № 27. – ст.282.

5. Порядок підвищення кваліфікації адвокатів України: Рішення Ради адвокатів України 14.02.2019 № 20 /Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/vr020871-19>.

6. Бакаянова Н.М. Адвокатура України: Книга 1. Організація адвокатури (з практикумом): Підручник у двох книгах / за заг.ред. д.ю.н., проф., заслуженого юриста України С.Я.Фурси та к.ю.н., доцента Бакаянної Н.М. – 2-ге вид. доповн. і перероб. – К.: Алерта, 2016. – 864 с.

Науковий керівник:** асистент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» **Владишевська Вікторія Вікторівна

Кілікевич Д.В.

*студентка 2-го курсу факультету міжнародно-правових відносин
Національного університету «Одеська юридична академія»*

КЛЮЧОВА РОЛЬ АДВОКАТУРИ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ДОТРИМАННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПУ ВЕРХОВЕНСТВА ПРАВА

Принцип верховенства права є одним з найцінніших здобутків людської цивілізації. Про це наголошено у документах Ради Європи, Організації об'єднаних націй, Європейського союзу, відображено у актах та доктринах багатьох держав. Верховенство права є одним із найважливіших принципів конституційного устрою, який характеризує Україну правовою державою. Необхідність утвердження України як правової держави, в якій реально визнається і діє принцип верховенства права, прямо впливає з обов'язків та зобов'язань України перед Радою Європи та Європейським Союзом, і в перспективі значною мірою впливатиме на темпи її інтеграції в європейську спільноту, перспективи членства в ЄС. Статтею 8 Конституції України передбачено, що в Україні визнається і діє принцип верховенства права.

Безпосередня актуальність теми дослідження зумовлена тим, що дотримання даного принципу у всіх його проявах є надзвичайно важливим для нашої держави, адже будь-яке цивілізоване суспільство базується на верховенстві права та правового закону. З огляду на це, теоретичними та практичними питаннями, пов'язаними із проблемами верховенства права, було приділено багато уваги вітчизняними і зарубіжними науковцями. Зокрема, серед них В.Б. Авер'янов, С.П. Головатий, М. В. Денисюк, А.П. Заєць, О. С. Кабанець, М.М. Марченко, О.М. Костенко, Оніщенко, В.Я. Тацій, Ю.М. Тодика, Ю.С. Шемшученко та інші. Науковці визначають, що принцип верховенства права є фундаментальною ціннісною основою правової демократичної держави [2, с. 68]; виявом загальнолюдських цінностей, розвитку культури суспільства, головним засобом та метою суспільного